

BŪKITE UŽTIKRINTAS DIEVU

Ir Tai skaitoma štai taip:

Ir Elijas tišbietis, kuris buvo . . . Gileado gyventojas, tarė Ahabui: „Kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, prieš kurią aš stoviu, ateinančius tris metus nebus nei rasos nei lietaus, bet pagal mano žodžius“.

Ir jam atėjo VIEŠPATIES žodis, sakantis:

„Eik iš čia, ir pasuk rytų link, ir pasislėpk prie Kerito—Kerito upelio, (aš norėjau pasakyti) kuris yra priešais Jordaną.

Ir bus, kad tu gersi iš upelio; ir Aš įsakiau varnoms maitinti tave . . .“

Taigi jis nuėjo ir padarė pagal VIEŠPATIES žodį: nes jis nuėjo ir gyveno prie Kerito upelio, kuris yra priešais Jordaną.

Ir varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos rytą, ir duonos ir mėsos vakare; ir jis gėrė iš upelio.

Ir po kurio laiko, upelis išdžiūvo, kadangi krašte nebuvo lietaus.

Ir jam atėjo VIEŠPATIES žodis, sakantis:

„Kelkis, ir eik į Sareptą, kuris priklauso Sidonui, ir gyvenk ten: štai, Aš įsakiau našlei, kad išlaikytų tave“.

Taigi jis atsikėlė ir nuėjo į Sareptą. Ir kai jis priėjo prie miesto vartų, štai, ten našlė rinko malkas: ir jis pašaukė ją, ir pasakė: „Atnešk man, meldžiu tavęs, truputį vandens atsigerti.

Ir kai ji ėjo atnešti jo, jis pašaukė ją, ir pasakė: „Atnešk man, meldžiu tavęs, duonos kąsnį savo rankoje.

Ir ji atsakė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, tavo Dievas, neturiu duonos, tik saują miltų statinaitėje, ir truputį aliejaus ąsotyje: ir, štai, aš turiu dvi malkas, Kad eičiau ir paruoščiau tai sau ir savo sūnui, kad mes valgytume tai, ir mirtume.

Ir Elijas pasakė jai: „Nebijok; eik ir daryk kaip pasakei: bet pirmiausia padaryk man nedidelį paplotelį, ir atnešk jį man, ir po to padaryk sau ir . . . savo sūnui.

Nes taip savo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Miltai statinaitėje nesibaigs, nei ąsotyje aliejaus nesumažės, iki tos dienos, kol VIEŠPATS pasiųs žemei lietų“.

Ir ji nuėjo, ir padarė taip, kaip pasakė Elijas: ir ji, ir jis, ir jos namai, valgė daugelį dienų.

Ir statinaitėje miltai nesibaigė, ir aliejaus ašotyje nesumažėjo, pagal VIESPATIES žodį, kuris buvo pasakytas per Eliją.

Šio ryto kalbai, prieš man išvykstant į užsienį, aš pasirinkau tokią temą: „*Būkite Užtikrintas Dievu*“.

² Ir dabar, Viešpatie, palaimink Savo Žodį, kai Jis bus paskelbtas, ir tegul Šventoji Dvasia užvaldys mūsų protus ir mūsų mintimis, ir paruoš mus Jo apsilankymui, kaip mes ir prašėme Jo ateiti. Nes mes neateiname į Viešpaties namus, kad pasirodyti arba pažiūrėti, bet pasimokyt iš Tavęs, ir pažinti Tavo prigimtį, ir Tavo kelią, ir Tavo motyvus, kad mes, sugebėtume susidurti su gyvenimo problemomis, su tikru įsitikinimu, būdami užtikrinti Dieve. Suteik tai, Viešpatie. Mes prašome šito Jėzaus Vardu. Amen.

³ Tai turėjo būti baisiausias rytas. Buvo taip karšta ir dulkėta, ir žmonės buvo gatvėje, badavo, ir žemė buvo tokia karšta, ji buvo pasiruošusi sudegti. Visa tai buvo atspindys jų nuodėmių ir jų moralinio sugedimo.

⁴ Suprantate, tuo metu Izraelyje valdė Ahabas, ar virš Izraelio, ir jis buvo pačiu nedoriausiu iš visų karalių Izraelyje. Nebuvo tokio nedoro karaliaus kaip Ahabas, nes jis, buvo išmokytas ir žinojo geriau, jis nesugebėjo toliau nepykdyti Dievo, viskuo, ką jis darė. Nors pas jį ir buvo galinga karinė sistema, ir jam valdant žmonės tapo labai pasiturinčiais, bet, vis tik, jūs negalite pykdydami Dievą, tikėtis, kad tai ilgai tęsis.

⁵ Ir tuomet, jo vedybose, užuot vedęs iš savo žmonių tarpo, jis nuėjo ir vedė nusidėjėlę, stbmeldę, stabų garbintoją. Jis vedė Izabelę. Ir ji nebuvo tikinčioji.

⁶ Ir nei vienas tikintysis jokia būdu neturi tuoktis su netikinčiąja, jokiomis aplinkybėmis. Visuomet turi vesti tikinčiąją.

⁷ Bet Ahabas padarė šį pikta poelgį. Ir nėra abejonės, kad Izabelė buvo graži moteris. Ir jis susižavėjo tuo, kaip ji atrodė, vietoj to, kuo ji buvo. Tai, tiek daug žmonių daro tą pačią klaidą iki šios dienos.

⁸ Ir ji įnešė stbmeldystę į tautą, tarp žmonių. Ir žmonės, kunigai, jų tarnautojai, tapo auka šio didžio visuomenės reikalavimo.

⁹ Ir lygiai toks yra mūsų šalies vaizdas šiandien. Mes pasidavėme visuomenės reikalavimui. Be abejo, kunigai manė, kad tai bus gerai, tol kol jų vyriausybė pritaria tam. Bet man nerūpi, kam pritaria vyriausybė, turi būti tai, kam pritaria Dievas. Ir žmonės galvojo, kad bus viskas gerai, jeigu jie dalyvaus tam tikruose pasaulio dalykuose.

¹⁰ Ir kas nors galbūt klaus manęs pakartoti tai, ką aš tik pasakiau, tai buvo labai panašu į šios dienos paveikslą. Mes

galbūt negalvojame, kad mes esame stabų garbintojai, bet mes esame. Ir vyriausybė pritaria tam. Žmonės šiandien yra stabų garbintojai, kadangi jie—jie garbina stabus. Kai kurie iš jų, kaip stabus, garbina kino žvaigždes. Kai kurie, kaip stabus, garbina pinigų. Ir kai kurie, kaip stabus, garbina televizijos žvaigždes. Tačiau viskas, ką jūs statote pirma Dievo, yra stabas, kas tai bebūtų.

¹¹ Net šėtonas, mūsų didžiausias priešas, jis toks protingas, kol kartais jis net bažnyčią pastato pirma Dievo. Jūs galbūt turite didelę bažnyčią. Tai galbūt didelis pastatas, ar tai galbūt didi denominacija. Ir, vėl, tai gali būti didelis susirinkimas, bet tegul niekas nestoja pirma Dievo, jūsų širdyje. Viskas, kas yra pirma Dievo - yra stabas.

¹² Ir tie žmonės žinojo, kad jie jau nebėra tokie dvasiški, kaip jie būdavo, valdant kitiems karaliams. Ir jie galvojo, vien todėl, kad jie buvo religinė tauta, kad viskas bus gerai. Taip ir mes priėjome iki tokios vietos.

¹³ Prieš kelis mėnesius aš kalbėjausi su vienu labai puikiu savo draugu. Ir jis pasakė: „Broli Branhamai, aš manau, kad jūs labai spaudžiate šias Jungtines Valstijas“. Jis pasakė: „Jūs visada rėkiate apie nuodėmę ir kaip Dievas nubaus šią tautą“.

¹⁴ Aš pasakiau: „Jis turi tai padaryti, kad liktų teisingas“.

Jis pasakė: „Bet broli Branhamai, jūs pamirštate, kad ši tauta buvo pastatyta ant Raštų. Ir mūsų protėviai atvyko čia, ir Dievas davė mums šį paveldą. Ir mes esame religinga tauta“.

¹⁵ Aš pasakiau: „Visa tai yra tiesa. Ir niekas nežino, kaip aš vertinu šią tautą! Bet, pažvelkit, mano broli, Izraelis taip pat buvo Dievo išrinktas, ir Jis siuntė jam pranašus ir didžius vyrus. Bet Dievas negali pakęsti nuodėmės. Jis privertė Izraelį pjauti kiekvieną grūdą, kurį jie pasėjo. Ir jeigu Jis privertė Izraelį pjauti tai, ką jis pasėjo, Jis privers ir mus pjauti tai, ką mes pasėjome. Jis neatsižvelgia į asmenį“.

¹⁶ Ir mes priėjome iki to, kad manome, kad, jei mes pasikliaujame tuo, ką darė mūsų protėviai, ar pasikliaujame savo didžiais mūsų bažnyčios įkūrėjais, kokia buvo didelė jų auka Dievui, kas yra gerai ir labai vertinama, bet mes negalime gauti išgelbėjimo iš to, ką padarė jie! Išgelbėjimas yra individualus reikalas tarp kiekvieno asmens ir Dievo. Mes atsakome, ne su savo tauta, ne su savo bažnyčia, bet vieni patys prieš Dievą.

¹⁷ Priėjo iki tokios vietos mūsų šalyje, kol tarp dvasingiausių žmonių, kuriuos mes turime, jūs einate pas dvasingą vyrą ar moterį, ir jūs randate, kad jų širdyje kažko trūksta.

¹⁸ Mes buvome, per paskutines kelias savaites, aš susidūriau su kai kuriais tokiais dalykais, ir randu, kad žmonės, kur aš maniau, kad buvo brandūs, taigi aš randu, kad jie deda kirtį ant

laikinių dalykų, vaikštinėja aplink ir sako: „Dievas duoda man didžiausią *ta ir ta*. Dievas duoda. . .“ Jūs blefuojate.

¹⁹ Dideli materialiniai dalykai ne visuomet paremti Dievo valia. Dievas siunčia lietų ant teisių ir neteisių. Bet tai, ko šiandien reikia pasauliui, tai ne tikėjimo blefo, bandant apgaudinėti save kažkuo, ir vadinti tai dvasiniu.

²⁰ Kartais tikėjimas padarys didingus stebuklus, ir visa tai ateis ne iš dvasinės širdies. Argi mūsų Viešpats nepasakė: „Daugelis ateis pas Mane, tą dieną, ir sakys: ‚Argi aš nedariau *to ir ano* Tavo Vardu?‘ Ir Aš jiems pareikšiu: ‚Šalin nuo Manęs, jūs, darantys neteisybę!‘“. Kas yra neteisybė? Tai kažkas, ką jūs žinote, kad reikia daryti teisingai ir to nedarote. „Aš niekada jūsų nepažinojau“, - pasakys Jis. Ir mes gyvename toje dienoje.

²¹ Tai, ko mus šiandien reikia, tai ne daugybės materialinių dalykų. Mes tai turime. Mums nereikia dar didingesnių bažnyčių. Mums nereikia didingų susirinkimų. Mums nereikia daugiau radijo ir televizijos. Mums nereikia daugelio iš šių dalykų. Bet tai, ko mums reikia šiandien - būti dvasiniais, būti asmeniu, kuris nusizemins prieš Dievą, jeigu jie neturi nei cento, ir melsis, kol ta dvasia jų viduje bus pasitenkinusi Dievo gerumu, ir įvyks prabudimas jų širdžių viduje, kuris pakeis jų požiūrius ir atmosferą, kurioje jie gyvena.

²² Jūs galbūt neturite poros batų ant savo kojų, jūs galbūt apsilikę skarmalais, bet kažkas jūsų širdyje dainuoja Dievo melodijas. Aš geriau turėsiu tai, nei visus pinigus pasaulyje.

²³ Taigi jūs negalite sakyti, kad natūralūs dalykai visada yra Dievo palaiminimo ženklas. Dovydas kalbėjo tai Viešpačiui, kad jis matė nedorėlį, išplėtusį savo. . . kaip lauramedis. Bet Dievas paklausė jo: „Ar tu kada apsvarstei apie jo pabaigą?“ Nesvarbu, kokius gerus drabužius mes dėvime, kiek mes turime maisto, tai ne tai, kas eina į Dievo Akivaizdą. Šis kūnas, kuriame mes gyvename, išnyks, nesvarbu kiek mes juo rūpinamės. Bet tai siela, kuri yra žmoguje; ta dvasios būklė, kuri įeis į gyvojo Dievo Artumą.

²⁴ Bet mes priimame tai kaip savaime suprantama. Mes manome, kad tik todėl, kad mes esame tauta. . . Taip Ahabas ir visas Izraelis, tą dieną, priėmė dalykus kaip savaime suprantamus, kad viskas buvo gerai. Jų kunigai ir pamokslininkai bandė pasakyti jiems: „Viskas gerai, viskas tiesiog puiku“. Bet jie turėjo vieną, jis šaukė prieš neteisingus dalykus, kadangi šis žinojo, kad šventas Dievas negali būti patenkintas šiandieniniu nedoros religijos stiliumi.

²⁵ Taigi Dangaus Dievas išlieka tas pats šiandien. Visose mūsų pastangose ir dideliuose dalykuose, kuriuos mes bandome daryti, Dievui niekuo neįtiksi, išskyrus visiškai pašvęstu gyvenimu prieš Jį.

26 Mes galbūt statysime mokyklas ir šventyklas, ir bažnyčias. Mes galbūt turėsime organizacijas. Mes galbūt darysime didelius dalykus, bet vis tik Dievas nebus patenkintas, kol žmogaus siela taps pašvęsta ant Dievo aukuro, pašventinta Dievo darbams. Bet jūs daugiau to neberandate.

27 Jūs randate, kad mūsų maldos tarnavimai tokie silpni, tik apie minutę maldos, šokame į lovą. Mes sužinome, kad tai vyksta maždaug vieną arba du kartus į dieną. Kuomet, mes visi esame kalti. Mūsų tauta, morališkai smunka. Mes visur turime Bilus Grehamus ir Oralus Robensonus. Bet iki tol, kol neatsiras Amerikos širdyje troškimas, vėl sugražinti ją atgal prie gyvojo Dievo, prie gyvojo išgyvenimo, prie neblėstančio tikėjimo gyvuoju Dievu, mes tik, kaip sakoma, bandome kažką suprasti.

28 Mes galime vaikščioti su išpusta krūtine, su atraitytomis atgal apykaklėmis, ir eiti gatve, ir norėti, kad mus vadintų „Daktaras“ ar „Gerbiamas“. Mes galbūt pastoriai didingiausių bažnyčių šalyje, ir mes galime būti tokiais religingais, kad niekas negalės prikibti prie mūsų gyvenimo. Bet iki tol, kol ta siela, kuri yra mūsų viduje, degs dėl Dievo, kol kažkas tenai, kas ilgėsis Jo! „Kaip elnias trokšta upelio vandens, taip mano siela trokšta Tavęs, O Dieve“. Kol mes pasieksime tokios rūšies išgyvenimą!

29 Todėl, komunizmas, ir taip toliau, taps labiau priimtinas, kaip jie ir daro, ir visas prisijungimas, kurį mes galime padaryti, niekada to nesustabdys. Išpranašauta, kad tai įvyks. Bet Dievas šaukia Savo Bažnyčiai.

30 Kaip tuomet ta nedidukė moteris turėjo būti reikšminga Elijui! Kadangi, paprastai jūsų veiksmai parodo, kas jūs esate. Ir, vėl, ji buvo išrinkta, kad pavaišintų Dievo pranašą. Atminkite, ji buvo pagonė, ne žydė.

31 Ir žemė degė. Ir nėra abejonės, kad ši nedidukė moteris, būdama tokio reikšmingumo, būdama iš tikinčiųjų rūšies . . . Nes mes matome, kad Dievas nebūtų pašaukęs jos, jeigu ji nebūtų buvusi verta pavaišinti Dievo pranašą. Nes Jis niekada nebūtų siuntęs Savo pranašo į namus, kurie buvo neverti.

32 Tai nebuvo jo pasirinkimas. Tai buvo Dievo pasirinkimas. Tai ne ji pasiūlė jam. Tai Dievas įsakė jam. Jis buvo patalpintas prie upelio. Varnos maitino jį. Bet tai buvo Dievo įsakymas, kad kažkas įvyktų. Ir Dievas be abejo nuėjo pas tikinčiąją su tokia pat Elijo prigimtimi.

33 Ji buvo našlė. Ir mes visi žinome, ką ji, našlė, turėjo praeiti, kai jos vyras mirė ir reikėjo užauginti jauną sūnų.

34 Ir tose šalyse, jie priklausė nuo savo derliaus. Jie neturėjo tokių planų, kokius mes turime šiandien, ir—ir apsaugos planų. Jie priklausė nuo derliaus. Ir kadangi žmonių nedorybė ir jų moralinis sugedimas, užtraukė žemėje sausrą, čia jie visi badavo ir mirė.

35 Ir tuomet mes randame, kad be abejonės, ji meldėsi naktis po po nakties, per visą naktį, kai ji pradėjo matyti, kad miltų statinaitėje mažėjo, mažėjo, mažėjo. Ir tikriausiai priėjo iki to, kol statinaitėje nebeliko netgi vieno pilno puodelio miltų. Viskas, ką ji turėjo, buvo tik nedidelė saujelė. Mirtis ėjo tiesiai pro vartus, prie jos durų. Nes nebuvo daugiau jokio būdo, kad gauti daugiau. Visa tauta badavo.

36 Ir, aliejaus, liko tik vienas geras šaukštas mažoje taroje. Tiesiog štai tiek aliejaus ir tiek pat miltų, gulėjo tarp jos ir mirties. Ji turėjo būti tikrai nuoširdi dėl savo maldu. Tegu tik tai užgrius jūsų namus, tuomet bus šiek tiek daugiau nuoširdumo, nei pas mus yra ši rytą, kai mes žinome, jog mirtis stovi prie durų.

37 Ir aš tikiu, galbūt, mes galvojama, galimas daiktas, tai, kad ji meldėsi per visą naktį, dar viena diena ir viskas baigta. Ji žvelgė į savo trijų, keturių metų sūnelio išbalusias lūpas. Ir ji galėjo matyti savo pačios nykstančius kaulus, kai ant jų nebelieka kūno. Ir tai turėjo būti baisus dalykas, kai ši motina, matė, kaip visa tai vyksta. Ir, vis tik, ištiesusi savo rankas į Dievą, meldėsi dieną ir naktį: „Dabar mums liko sauja miltų statinaitėje ir šaukštas aliejaus“.

38 Jūs žinote, tai keistas dalykas. Tegu Dievas leidžia, kad tai išsiskverbtų į kiekvieną iš jūsų, jeigu jūs daugiau niekada neišgirsite manęs pamokslaujant. Tebūnie tai žinia. Tai keista, labai keista, kad kartais Dievas daro dalykus tokiu būdu.

39 Jūs žinote, kai mes išpažinome savo nuodėmes ir atitikome visus reikalavimus, kurių reikalauja Dievas. . . Mes patikėjome Dievu. Turi būti tam tikros aplinkybės, ir tai turi būti pagal Jo valią. Ir mes išpažinome savo nuodėmes, ir mes ištaisėme visas klaidas, kurias mes padarėme, padarėme viską, ką mes žinojome kaip padaryti. Kiekvieną reikalavimą, kurį Dievas davė, ar paliepė, mes įvykdėme tą reikalavimą, ir taigi Jis tyli. Jis tiesiog neatsako mums.

40 Aš esu tikras, kad kalbu ši rytą žmonėms, kurie priėjo iki tokios vietos. Aš pats buvau tame, daugelį kartų. Kai aš grįždavau atgal ir atsekdavau savo gyvenimą, ir apversdavau kiekvieną akmenį, ir aš rasdavau, kad padariau kažką ne taip, aš eidavau išpažinti tai ir sakydavau: „Viešpatie Dieve, aš tai ištaisysiu“, eidavau ir padarydavau. Tuomet vėl sugrįždavau, ir sakydavau: „Dabar, Viešpatie, Tu esi Dievas; Tu atsakysi man. Žinoma, aš atitikau kiekvieną reikalavimą, kurį Tu pareikalavai iš manęs. Ir kiekvieną reikalavimą, aš įvykdžiau“. Ir vis tiek Jis nepajudėjo, atrodė, kad sėdėjo tyliai, štai kada jūs turite būti užtikrintas, kad Jis yra Dievas. Nenusiminkite. Vienintelis dalykas yra tai, kad savo širdyje būtumėte užtikrintas Dieve.

41 Mano tema. Būkite užtikrintas, pirma, prieš jums ką nors darant. Būkite užtikrintas, savo širdyje, kad tai yra Dievas. Ir kai jūs atitikote viską, ką Jis pasakė, tuomet jūs esate užtikrintas,

kad Jis yra Dievas, tai, kai pradeda veikti tikėjimas, tiesiog ten. Tikėjimas stovi tvirtai, nes jis žino, kad Jis yra.

⁴² Ir jūs atitikote kiekvieną reikalavimą. Jūs tikite, kad Jis yra, ir tikėjimas tvirtai laikosi. O, te būna palaimintas Jo Vardas! Tikėjimas nepajudės, nes jis yra tikras, kad Dievas yra, ir atlygina tiems, kurie uoliai Jo ieško.

⁴³ Tegul tai įeina giliai ir niekada nepasitraukia nuo jūsų, Branhamo bažnyčia. Jeigu jūs atitikote Dievo reikalavimus, ir savo širdyje jūs tikite, kad Jis yra, Dievas tik išbando jūsų tikėjimą, nes Jam patinka tai daryti. Jūs išpažinote savo nuodėmes ir jūs atitikote kiekvieną Dievo reikalavimą, kurio Dievas reikalauja, ir Jis vis dar išlieka tylus, atminkite, tikėjimas sako, kad Jis yra. Tuomet tikėjimas to laikosi, nežinodamas dėl ko visa tai, bet jis žino, kad Jis yra, ir jis yra tikras, kad Jis yra.

⁴⁴ Tuomet, atminkite, jeigu Jis yra, Jo Žodžiai turi būti teisingi. Ir jeigu Jis pareikalavo iš jūsų, atitikti tas aplinkybes, ir jūs tai padarėte, Jis yra išipareigojęs pasirūpinti Savo Žodžiu. Neatsitraukite, sakydami: „Na, aš taip ir neišgijau. Aš. . .“ O, jūs vargšas, silpno tikėjimo. Netikite tuo. Jeigu viskas yra išpažinta, ir viskas sutvarkyta, ir jūs atitikote Dievo reikalavimą, tikėjimas laikosi tiesiog ten. Niekas jo nepajudins. Jis yra, ir jūs esate užtikrintas. „Tie, kurie laukia Viešpaties, atnaujins savo jėgas; jie pakils ant erelio sparnų. Jie bėgs ir nepavargs; jeigu jie eis, jie nepasilps“.

⁴⁵ Palaukite, kai jūs atitikssite Jo reikalavimą. Tai atves jūsų tikėjimą užbaigiamajam pasirodymui. Jeigu jūs atitikote. . . Dievo reikalavimas buvo padarytas, ar įvykdytas, ir jūs pilnai jį apsvarstėte, ir jūs padarėte viską, ko Dievas reikalauja, kad jūs padarytumėte, tuomet jūsų tikėjimas ilsisi tiesiai ant to, kad Jis yra. Būkite tikras Dieve.

⁴⁶ Žinote, Jam patinka mus išbandyti. Jam patinka pažiūrėti į mūsų tikėjimo reakciją. Ar jūs žinote tai? Dievui patinka pažiūrėti kaip jūs reaguosite. Kai jūs sakote: „O, Viešpatie, aš tikiu Tavimi. Tu esi mano Gelbėtojas. Aš tikiu, kad Tu esi Gydytojas. Aš tikiu, kad Tu esi Tas, Kuris duodi Šventąją Dvasią. Ir dalykai, kurie man reikalingi, Tu esi Dievas, Kuris duoda tai“. Ir tuomet, kai jūs išpažįstate visas savo nuodėmes ir pažadate Dievui, ką jūs padarysite, jeigu Jis leis jums pasveikti, ir tuomet, kadangi tai neįvyksta, jūs nubėgate kaip bailys kur nors. Dievas negali to panaudoti. Nėra jokio būdo Jam panaudoti jus. Nėra jokio būdo Jam, kad atsakytų jums, kadangi Jis atsako tik pagal tikėjimą. Tuomet, netikėtai, jūs pasitraukiate, ir Jis negali atsakyti. Bet tikras, teisingas tikėjimas stovi vietoje, būdamas įsitikinęs, kad Dievas yra. Būkite užtikrintas, kad Jis yra.

⁴⁷ Ir jeigu Dievas prašo, kad tai būtų padaryta, išpažinti savo nuodėmes ir taip toliau, ir jūs tai padarėte, tikėjimas sako, kad Jis yra, jis yra įsitikinęs, kad tai įvyks. Jūsų prašymas turi būti

patenkintas. O, aš— aš tikiuosi, kad jūs to nepraleisite. Jeigu jūs esate tikras Dieve, Dievas yra tikras Savo Žodyje. Jis tik laukia, kad išbandytų jus.

Jis daug kartų tai darė. Išvardykime vieną ar du atvejus.

⁴⁸ Pagalvokime apie hebrajų vaikus. Jie nesiruošė nusilenkti prieš stabą. Dievas pasitikėjo jais. Ir kai jie išgirdo, kad jiems teks eiti į liepsnojančią krosnį, jie pasakė: „Mūsų Dievas yra pajėgus išgelbėti mus iš šios krosnies. Bet jeigu Jis šito nepadarys, mes nenusilenksime nei prieš vieną iš jūsų stabų“. Suprantate, jie buvo užtikrinti Dievu.

⁴⁹ Jie žinojo, kad Jis buvo Jehova. Jie žinojo, kad Jis atsakė į malda. Bet atsakė Jis jų atvejuje ar ne, tai turėjo išeiti į gerą. Taigi jie tiesiog padarė savo pareiškimą, išpažino savo nuodėmes, ir įėjo į mirtį.

⁵⁰ Kai jie ėjo į liepsnojančią krosnį, žinodami, kad jie buvo užtikrinti, kad, jeigu Dievas leis jiems sudegti, Jis vėl juos prikels, prisikėlime. Jie buvo užtikrinti Dievu, kadangi jie žinojo, kad Dievas išves jiems viską į gerą. Ir kai mes esame užtikrinti Dievu, mes žinome, kad Dievas išves mums viską į gerą.

⁵¹ Taigi, jie padarė vieną pareiškimą. Jie buvo užtikrinti, ir jie įėjo tiesiai į liepsnojančią krosnį. Ir Dievas leido jiems ten įeiti; sėdėjo, žvelgė į juos. Jis norėjo pamatyti jų reakciją.

⁵² Kai karalius paklausė: „Ar jūs nusilenkėte, kai suskambėjo trimitas?“

Jie pasakė: „Ne. Mes nenusilenkėme“. Štai jūsų tikėjimas, laikosi stipriai.

„Na, tuomet, jeigu jūs nenusilenkėte, ar jūs žinote mano įsaką?“

„Taip, mes žinome tavo įsaką“.

„Mano įsakas, kad krosnis bus septynis kartus karštesnė, nei kada nors buvo, ir aš jus ten įmesiu. Ar jūs dabar norite nusilenkti?“

„Ne. Mes nenusilenksime“. Štai jų tikėjimas.

⁵³ Dievas sako: „Na, Aš pažiūrėsiu, ką jie dėl viso to darys. Aš pažiūrėsiu kokią reakciją turi jų tikėjimas“.

⁵⁴ Taigi jis pasakė: „Suriškite jiems rankas, ir suriškite jiems kojas, ir paleiskite juos į krosnį“. Ir jie įėjo į tą krosnį, su liepsna į jų veidus. Dievas tebestovėjo, žvelgė į tai. Bet jie buvo užtikrinti, kad Jis buvo Dievas. Jie padarė savo išpažinimą. Jie viską ištaisė, kas jiems buvo žinoma. Jie buvo užtikrinti, kad Jis buvo Dievas.

⁵⁵ Taigi jie ėjo tiesiai į liepsnojančią krosnį. Kaip tik paskutinę akimirka, štai Jis išėjo iš dangų, ant vėjo vežimo, apipusdamas juos vėjeliu, kol Jis ramino juos ir kalbėjo su jais.

⁵⁶ Dievas leidžia jūsų tikėjimui pasiekti tokį tašką, kur jis sureaguos.

⁵⁷ Buvo Jobas, Senajame Testamente, kai šėtonas, mūsų kaltintojas, kaltino jį, esant slaptu nusidėjėliu. Bet Jobas žinojo, kad jis nenusidėjo. Jis žinojo, kad jis išpažino viską, ką jis padarė, ir paaukojo deginamąją auką. Tai buvo Dievo reikalavimas. Viskas, ko reikalavo Dievas, buvo tą deginamoji auka ir išpažinimas. Ir Jobas visa tai padarė.

⁵⁸ Ir šėtonas pasakė: „Aš paimsiu jo kupranugarius, nes jis turtingas žmogus. Aš paimsiu jo avis“. Ir galiausiai jis paėmė jo vaikus, artimus jo širdžiai.

⁵⁹ Vis tik, Jobas stovėjo tvirtai, nes jis žinojo, kad Dievas, na, jis buvo užtikrintas, kad Jis buvo Dievas, nes jis kalbėjosi su Juo, ir jis patenkino Jo reikalavimus. Jis ištyrė ir sužinojo: „Aš atlikau visas deginamąsias aukas. Aš tariau savo širdyje: „Galbūt, kai mano sūnūs surengė puotą, ir mano dukterys dalyvavo, galbūt jie slaptai nusidėjo savo širdyje, taigi aš paaukosiu deginamąją auką už juos ir išpažinsiu jų neteisybę“.

⁶⁰ O Dieve! Kai žmogus laikosi to, ką Dievas liepė daryti, jis yra užtikrintas, kad Jis yra Dievas, Jis turi atsakyti. Tikėjimas, kiekvieną kartą, pakviečia Jį į veiksmo vietą.

⁶¹ Kai jūs padarėte viską, ką žinote, kas yra teisinga, kai jūs atitikote visus jo reikalavimus, kai jūs išpažinote ir ištaisėte, ir atlyginote, ir padėjote tai prieš Dievą. Man nerūpi, koks tylus Jis yra, Jis tebėra Dievas, laukiantis įdėti tą tikėjimą ten. Jūs padarėte savo darbus, dabar Jis nori pamatyti jūsų tikėjimą per jūsų darbus. Jis nori pažiūrėti, ką jūs darysite.

⁶² Jeigu jūs buvote pateptas, ir už jus meldėsi, Dievas nori pamatyti, kaip jūs tuo tikėsite. Ne atbėgti sekantį sekmadienį, ir bėgti kitą dieną, kai sekantis išgydytojas keliaus per miestą. Jis laukia, norėdamas pamatyti jūsų tikėjimo reakciją. Ne sugrįžti atgal, sekančią dieną, ir sakyti: „Aš jaučiuosi taip blogai, aš nemanau, kad aš išgijau“. Pirmiausia, jūs netinkate maldos eilei. Jūs netinkate. Jūs netinkate. Jūs dar nesate pasiruošęs. Jūs netikite, kad Jis yra Dievas. Aš ne . . .

⁶³ Jūs galite pasakyti: „Broli Branhamai, aš su jumis nesutinku“. Jūsų pačių veiksmas įrodo, kas jūs esate. „Pagal jų vaisius jūs pažinsite juos“. Jeigu žmogus sako, kad jis yra krikščionis, ir jis toliau geria, rūko, ir lošia, pasakoja nešvankius juokelius, ir sako: „Dalis Biblijos yra teisinga, ir dalis - ne“, jis galbūt pamokslauja Evangeliją, ir neigia dalį Biblijos, jis tebėra nusidėjėlis. Jis dar netvarkoje.

⁶⁴ Bet kai jūs atvirai išpažįstate, kad Dievas yra tas pats Dievas, ir jūsų gyvenimas buvo atiduotas į Jo rankas, kad būti: „Viešpatie, aš esu molis; Tu esi Puodžius“, tuomet prašykite ko norite. Tikėjimas nepajudės. Jis stovės tiesiai ten.

⁶⁵ Nors ir aplinkybės kris iš dešinės ir kairės, bet tas tikėjimas niekada nepajudės, kadangi jūs esate užtikrintas, kad Jis yra Dievas. Ir jeigu Jis yra Dievas, Jis laikosi Savo pažado. Jis negali

pažadėti ir neištesėti. Jeigu Jis yra Dievas, Jis turi laikytis Savo pažado. O, man tai patinka. Jis turi stovėti su tuo.

⁶⁶ Jobas padarė savo paaukojimą; jis padarė viską. Jis žinojo, kad jis buvo teisus. Ir štai ateina bažnyčios nariai, iš kitų denominacinių bažnyčių, sako: „Jobai, tu galėtum taip pat išpažinti, kad tu esi nusidėjėlis, nes Dievas neleistu tau būti taip baudžiamam, nebent tu buvai nusidėjėlis“.

⁶⁷ Bet Jobas pasakė: „Aš padariau savo išpažinimą. Aš sudeginau deginamąją auką prieš Dievą, ir aš nesu nusidėjėlis“. Jis žinojo, kur jis stovėjo. Tuomet viskas tęsėsi, tiesiog toliau ir toliau, ir toliau, tiesiog taip sunku, kaip tik galėjo būti, bandant prislėgti Jobą, ir privesti Jobą iki to, kad jis atsisakytų Dievo ir atsisakytų deginamosios aukos. Tą pačią minutę, kai jūs imatės veiksmų prieš tai, ką jūs išpažinote, tai parodo jūsų silpnumą, jūsų abejojimą Dievu. Jūs prašote Dievo ko nors, ir vaikštote aplink tuo abejodami, tuomet jūs esate abejojantysis, o ne tikintysis.

⁶⁸ Jobas žinojo, kur jis stovėjo, ir jis stovėjo tvirtai ant to pagrindo.

⁶⁹ Nenuostabu, kad Pruitas pasakė, savo mirties valandą:

Ant Kristaus, tvirtos Uolos, aš stoviu;
Visa kita žemė yra grimztantis smėlis.

⁷⁰ Ant tos tvirtos Jobo išpažinimo uolos, netgi jo mylima žmona pasitraukė. Kai pradingo visa jo sveikata, ir jis visas buvo padengtas votimis ir prakeikė dieną, kurą jis gimė. Pasakė: „Tegul saulė net nešviečia! Tegul nepakyla mėnulis naktį“.

Jo žmona pasakė: „Jobai, tu esi toks apgailėtinas. Kodėl tu neprakeiki Dievo ir nemiršti?“

⁷¹ Jis atsakė: „Tu kalbi kaip kvaila moteris“. Jis buvo užtikrintas, kad buvo Dievas, ir jis atitiko visus reikalavimus. O, aš jaučiuosi religingas. Jis žinojo, kad jis atitiko Dievo reikalavimus, ir tai buvo išspręsta. Dievas bandė jo tikėjimą. Jis išbandys jūsų. Jis išbandys mano.

⁷² Bet kai mes atitinkame Jo reikalavimus: „Te atgailauja kiekvienas iš jūsų, ir būna pakrikštytas Jėzaus, Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“, tai yra Jo pažadas. „Jei kuris tarp jūsų serga, pakvieskite bažnyčios vyresniusius. Tegul jie patepa jus aliejumi, ir meldžiasi. Tikėjimo malda išgelbės sergantį, ir Dievas juos prikels“. Tai išspręsta. „Išpažinkite savo klaidas vienas kitam, ir melskitės vienas už kitą“. Jūs atitikote Dievo reikalavimus.

⁷³ „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki. Mano Vardu jie išvarinės velnius; jie kalbės nauja kalba; jeigu jie paims gyvatę ar išgers nuodų, tai jiems nepakenks; jeigu jie dės savo rankas ant ligonių, jie pasveiks“. Tai išspręsta.

⁷⁴ Būkite užtikrintas Dieve. Būkite tikras, savo širdyje, kad jūs tikite, jog tai yra Dievo Žodis. Jobas buvo.

Jo žmona pasakė: „Kodėl tu neprakeiki Jo ir nemiršti? Na, tau pastoviai darosi vis blogiau“.

⁷⁵ Kaip šėtonui patinka mesti tai jums. „Na, tau nė kiek negeriau, nei tau buvo, kai buvai pateptas. Tau nė kiek negeriau, po to kai tie pamokslininkai meldėsi už tave. Nuo pradžios, tie pamokslininkai nebuvo teisūs“. Neturi reikšmės tas pamokslininkas. Tai jūsų tikėjimas gyvuoju Dievu, štai kas svarbu. Ne tai, kas yra pamokslininkas; tai, kas yra Dievas. Pamokslininkas niekada to nepažadėjo; Dievas pažadėjo. Pamokslininkas niekuo dėtas; tai Dievo reikalas, ir jūsų tikėjimo – tikėti, kad tai yra Dievas. Taigi būkite užtikrintas Dieve. Būkite užtikrintas, kad tai yra Dievas, ir tai yra Dievo Žodis. Ir Dievas yra Savo Žodyje.

⁷⁶ Ir Jobas pasakė: „Tu kalbi kaip kvaila moteris“. Pasakė: „Viešpats davė, ir Viešpats paėmė; tebūna palaimintas Viešpaties Vardas“. Jis buvo užtikrintas, kad tame buvo Dievas.

⁷⁷ Ir kai tai išėjo iš jo burnos, pradėjo griaudėti griaustiniai ir blyksėjo žaibai. Dievas pasirodė veiksmo vietoje. Tai visada pakviečia Jį į veiksmo vietą. Jis ilgą laiką sėdėjo tylus.

⁷⁸ Tai štai, ką Jis daro. Pažvelkite į šia grupelę apsėstų amerikiečių, bažnyčią lankančių veidmainių. Aš nepiktas. Bet nuodėmė supykdyt bet kurį, kuris yra teisingas prieš Dievą. Aš nepykstu ant tautos, nepykstu ant žmonių, bet aš pykstu ant šėtono, kuris padarė visa tai, kad apakintų žmones.

⁷⁹ Tie akli pastoriai ir pamokslininkai, leidžia jiems praeiti su tam tikros rūšies nežymia žmogaus sukurta teologija. Jūs turite gimti iš naujo. Ir Dievas laikosi Savo Žodžio. Matydamas jį, kaip jis užliūliuoja juos. Geriau būkite tikri, kad tame yra Dievas. „Turintys dievotumo pavidalą, bet atsižadėję jo Jėgos“.

⁸⁰ Ši vargšė, nedidukė moteris, ji žinojo, kad Jis buvo Dievas. Ir kai ta statinaitė tuštėjo, tuštėjo, tuštėjo, tuštėjo, aplinkybės vis blogėjo ir blogėjo, visą laiką. Bet Dievas leido tai vykti tokiu būdu. Jam tiesiog patinka tai daryti. Jam patinka išbandyti jūsų tikėjimą, pažiūrėti kaip jūs elgsitės tame, leis, kad jus pateptų ir, kad pasimelstų, tuomet padarys dar blogiau. Pasakė: „Ateik šėtone, išbandyk jį. Aš žinau, jis tiki Manimi“. Palaimintas Dievas per amžius! O, tai bent! „Išbandyk jį dabar. Aš žinau, kad jis priėmė Mano Žodį dėl to“. Ar gali Jis tai pasakyti apie jus?

⁸¹ Jis pasakė tai apie Jobą. Pasakė: „Daryk su juo viską, ką nori, tik neatimk jam gyvybės, nes Aš žinau, kad jis myli Mane. Jis aukojo deginamąsias aukas. Jis atitiko reikalavimus. Jis darė tai, ką Aš liepiau jam daryti, ir jis tiki tuo. Dabar užkurk jam pirtį, jeigu tu nori“. Jis atėmė iš jo viską. Dievas padvigubino tai, kai sugražino jam. Žinoma, Jis padarys.

⁸² Jis išbando mūsų tikėjimą, kad pažiūrėtų, ar iš tikrųjų mes tikime, kad Jis yra Dievas.

⁸³ Šį nedidukė moteris, be abejonės, pasakė: „Aš meldžiausi. Aš meldžiausi. Aš žinau, kad aš esu neverta pagonė“.

⁸⁴ Atsimenate, Jėzus kalbėjo apie ją Biblijoje. Jis pasakė: „Argi nebuvo daug našlių Elijo dienomis? Bet jis buvo pasiūstas tik pas vieną, ir ji buvo pagonė“.

⁸⁵ „O, - jis pasakė, - aš meldžiu“. Galbūt, kai ji matė tą paskutinį mažą paplotėlį, mirtis įžengė pro vartus ir įėjo pro duris. Dar po vieną kašni, kiekvienam, ji ir jos sūnus mirs. Aš galiu matyti ją, besimeldžiančią, visą naktį, pučia karšti vėjai, ir žemė išdžiūvo, ir žmonės verkia, klykia gatvėse. Ji apėjo aplinkui namą. Ji pažvelgė į savo mažąjį berniuką. Pažvelgė į jo mažą pižamą; ji visa buvo susitraukusi, ir jo kojytės buvo išsikišusios. Pažvelgė į savo raukšlėtas rankas. Ji pavaikštinėjo pirmyn ir atgal, bet ji pasakė: „Aš žinau, kad Jis yra Dievas. Aš viską išpažinau. Aš viską padariau, ko Jis reikalavo. Aš prašau dėl mūsų gyvybių, dėl Jo šlovės“. Dievas matė ją.

⁸⁶ Likusios iš jų išeidavo ir surengdavo didelius šokius kažkur, išsigražindavo, surengdavo šiuolaikinį televizijos šou ar kažką tokio, flirtavo su pasauliu. Bet ši moteris buvo viena su Dievu.

⁸⁷ Prašvito. Ji pasakė: „Mažylis verkė visą naktį, norėdamas kažko pavalgyti. Ką aš padarysiu su viena saujele miltų?“

⁸⁸ Jūs žinote, tie miltai buvo Kristus. Bet kuris, nagrinėjantis Bibliją, žino, kad Kristus buvo Miltų auka. Ir ta miltų auka, taip pat turėjo būti sumalta su specialiomis girnomis, kol sumaldavo kiekvieną grūdą vienodai; kadangi Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir kiekvienas tikintysis tiki tuo ir ilsisi ant to. Aleliuja! Jei norite, jūs galite turėti visą savo seną, šaltą, formalią religiją. Kas dėl manęs, aš tikiu, kad Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Aš užimsiu savo poziciją bedievių pasaulyje. Aš tebetikiu, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

⁸⁹ Tos girnos malė kiekvieną gabalėlį tiesiog vienodai, kadangi Jis toks pats. Jis yra tas pats Dievas, kokių Jis buvo tada, Jis toks pat dabar, ši ryta. Jis visada bus toks pat. Štai ką reiškė miltai.

⁹⁰ Ir aliejus reiškia Dvasią, kaip mes žinome pagal Ezechielio 4, ir taip toliau. Štai kodėl mes patepame aliejumi; tai yra Dvasia. Kas tai yra? Kaip Švento Jono 4: „Tėvas ieško tokių, kurie garbintų Jį Dvasioje ir Tiesoje“. Jėzus buvo Tiesa. Jis buvo Miltų auka, ir tas aliejus buvo Dvasia. Ir Dvasia, sumaišyta su Tiesa, būtina kažką atneš. Sudėkite juos kartu - išeis paplotėlis. O!

⁹¹ Kur yra jūsų tikėjimas? Kai Dievo Žodis pamokslaujamas Jo paprastume, tačiau Jo Jėgoje, kad Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, ir Žodis išeina kaip Miltai, jūs

turite turėti Aliejus, kad sumaišytumėte su Jais. Tai galbūt tik maža saujelė, ar šaukštelis, bet, kas tai bebūtų, tai yra tikra.

⁹² Taigi, dėl ko tai paruošta? Tai paruošta dėl kryžiaus. Tai paruošta dėl saviukos. Štai ką jums reikia daryti. Jeigu Žodis buvo pamokslaujamas, ir jūs turite Dvasią, ir sumaišote Tai kartu, tai yra saviuka, paneigiant kiekvieną skausmą, paneigiant kiekvieną ligą, paneigiant viską, kas yra priešinga Dievo Žodžiui, ir stovėti ant to.

⁹³ Gydytojas sako *tas, anas, ar kitas*; nedaro jokio skirtumo. Jūs stovite ant To, nes Dievas taip pasakė. Miltai ateina. Jūs turite Aliejus. Jūs sumaišote Tai kartu.

⁹⁴ Taigi, aš girdžiu balsą. Jau šiek tiek po aušros. Balsas kalba, ir sako: „Išeik į kiemą ir paimk du pagalius“. Ar jūs atkreipėte dėmesį, Rašte pasakyta „du pagalius“? Kryžius. Ji turi miltus ir aliejaus, bet ji bus pašaukta, kad dabar veiktų; veiktų su tuo. Kiek jūs beturėtumėte, Miltų ar Aliejaus, tiek kiek jums reikia, bet jūs turite veikti; saviuka.

⁹⁵ Du pagaliai. Senais laikais jie nerasdavo geresnio būdo uždegti ugnį. Kai jūs paimate pagalių ir dedate jį skersai ant pagaliao, uždegate jį viduryje, jūs apimate abu galus. Indėnai degina savo laužus. Aš daugelį kartų deginau juos, per visą naktį. Tiesiog paimate pagalių, ir vieną *štai* taip, o kitą *štai* taip, ir tiesiog vis pastumiate juos į ugnį, kai jie dega.

⁹⁶ Tas pagalyš buvo kryžius. „Du pagaliai“, sakoma Biblijoje. Balsas pasakė: „Pereik per kiemą ir paimk du pagalius“. Tuo pačiu laiku, ant kalno, balsas nugriaudėjo pranašui ir pasakė: „Eik į miestą. Aš įsakiau“. O, tai bent! Abu jie pakluso. Kažkas turi įvykti. Abu jie paklūsta.

⁹⁷ Jeigu pamokslininkas pamokslauja Žodį, ir žmogus, kuris priima Jį, tiki Juo, ir elgiasi pagal Jį, kažkas turi įvykti. Jeigu jūs esate nusidėjėlis, jūs turite būti išgelbėtas. Jeigu jūs sergate, jūs turite būti išgydytas, kadangi Dievas pažadėjo tai, jeigu mes esame užtikrinti Dieve.

⁹⁸ Kaip neabejotina, kad Jis yra Dievas, Jis turi laikytis Savo Žodžio. Neabejotinai! Tuomet buvo įsakymas: „Eik į miestą, nes Aš įsakiau našlei“. Ir regėjimas atsidendė prieš pranašą. Štai jis ateina, eina. Jis nežino, kur jis eina; tai nesudaro jokio skirtumo. Jis tiesiog paklūsta.

⁹⁹ Ji nežino, kur gulės tie pagaliai, bet ten kieme, kažkur yra du pagaliai. Ji pradeda. Ji išeina į kiemą. Apsidaro aplinkui: „O, kaip karšta!“ Klyksmai iš miesto, nakties bastūnai vaikštinėja ten, pešasi, geria savo vyną, ir taip toliau. Ji žvelgia į gatvę. Nieko nemato. Ji suranda vieną pagalių; dalį kryžiaus, saviuka. Ji paima kitą pagalių. Ir kai ji pakėlė tą antrą pagalių . . .

¹⁰⁰ O, kaip viskas turėjo būti niūru, mirtis stovėjo prie durų. Ji ir jos sūnus suvalgys dar po mažą kąsnelį miltų paplotelio ir

numirs. Tai buvo viskas. ir kartais, tiesiai viduryje to niūrumo, tai, kai mes girdime balsą.

¹⁰¹ Kai ji pakėlė tą antrą pagaliį ir pradėjo eiti atgal, nuo vartų pasigirdo balsas, pasakė: „Atnešk man šiek tiek vandens inde“.

¹⁰² Ji pasisuko pažiūrėti, su tais dviem pagaliais savo rankoje, su miltais ir aliejumi, sumaišytais ir paruoštais. Ji pasakė, kad ji paruošė tai, sumaišė kartu. Štai kas, Žodis ir Dvasia turi būti sumaišyti kartu. Paguldykite ant saviukos kryžiaus, atsižadėdami visko, kas prieštarauja tam ko jūs prašėte. Teisingai. „Aš sumaišiau tai, dabar aš paimsiu šiuos pagalius“.

Ir balsas pasakė: „Atnešk man, inde, truputį vandens atsigerti“.

¹⁰³ Ji pažvelgė, ir pamatė stovintį vyrą, persisvėrusį per vartus, įdubusiais skruostais, barzdotas, praplikęs, žvelgė per vartus, apsisukęs į seną avies kailio gabalą. Atrodė, kad jis buvo geraširdis pagyvenęs džentelmenas.

¹⁰⁴ Ji pasakė: „Pasidalinsiu su juo savo vandeniu“. Gyvybės vandenys, jūs norite duoti tai kiekvienam, papasakoti visiems, eiti bet kur. „Vieną minutėlę, pone“. Ji buvo begrižtanti atgal su malkomis rankoje.

¹⁰⁵ Ir balsas vėl nugriaudėjo: „Pasidalink ne tik savo vandeniu, bet atnešk man nedidelį gabalėlį duonos savo rankoje“. Gyvybės duona; gyvybės vanduo! Ar buvo tai gyvybei? Ji iš kart mirs, kai tai baigsis. „Atnešk man savo vandens ir atnešk man savo duonos“.

¹⁰⁶ Ką mes čia randame? Kokią pamoką mes galime rasti? „Pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės, ir viso Jo teisumo; kiti dalykai bus pridėti“.

„Atnešk man truputį vandens ir gabalėlį duonos“.

¹⁰⁷ Tuomet ji pasisuka, savo liūdesyje. Aš galiu girdėti ją sakant: „Pone, - maždaug taip, - jūs skiriatės nuo tų žmonių, kuriuos aš mačiau, ir nuo žmonių, kuriuos aš girdžiu kalbant. Jūs atrodote toks pozityvus tuo, ką jūs sakote. Bet aš tik turiu truputi miltų, tik saujele, ir tik šaukštą aliejaus. Aš paruošiau tai, ir aš ruošiuosi iškepti tai su šiais dviem pagaliais. Ir aš suvalgysiu tai, aš ir mano sūnus, ir mirsime. Tai viskas, ką aš turiu“.

¹⁰⁸ Bet ką mes po to girdime? „Bet, pirma, atnešk man mažą paplotėlį“. Pirma, Dievas. Nesvarbu, kas ką sako, kas bebūtų, kokie požymiai, kaip viskas niūriai atrodo, kas tai bebūtų, pirma, priimkite Dievą. Pirma - Jo Žodis.

¹⁰⁹ „Gydytojas pasakė, kad aš negaliu pasveikti“. Bet, pirma, Jo Žodis. „Aš esu labai didelis nusidėjėlis. Aš esu paleistuvė. Aš esu lošėjas. Aš esu girtuoklis“.

Pirma - Dievo Žodis. „Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, jos taps baltos kaip sniegas; nors būtų raudonos kaip purpuras, jos taps baltos kaip vilna“. Pirma, Dievas.

110 „Eik, pirma, atnešk man mažą paplotėlį. Visa, ką tu turi, atnešk tai man“. Ar jūs norite atiduoti tai į Jo rankas?

111 Mano gyvenimas, viskas, kuo aš esu. Man penkiasdešimt metų. „Ar nori tu, Viljamai Branhamai, atiduoti tai Man? Ar jūs norite, vaikučiai, atiduoti savo gyvenimą Man? Ar jūs norite? Ar jūs galite tai padaryti, sergantys žmonės? Ar jūs galite pasitikėti Manimi? Pastatyti Mane pirmu“.

112 „Atnešk gabalėlį duonos savo rankoje, ir atnešk man truputį vandens“. Ji pažvelgė į jį. Kažkas pasakė jai, kad tas žmogus žinojo, apie ką jis kalba.

Dievas pažįsta Savus. „Avys. . . Mano avys pažįsta Mano Balsa. Jos žino, ar tai yra pagal Raštą ar ne, ar tai yra teisinga ar ne“.

113 Ji pasisuka paklusnume. Štai ką jums reikia daryti. Ir kai ji pasisuko, pakludama tam, ką liepė padaryti pranašas, tuomet nugriaudėjo iš Dangaus, ką kiekvienas žmogus norėtų išgirsti. Nes, iš pranašo balso pasigirdo griaustinis, kurį kiekvienas nusidėjėlis ir kiekvienas sergantis asmuo trokšta išgirsti: „TAIP SAKO VIEŠPATS“.

114 Kaip mes trokštame išgirsti Tai! Kaip žmonės, susirinke prie mano įvažiavimo, sako: „Ateik prie šių durų. Mano dukra yra *tokioje*. Mano kūdikis, jis, toks ligotas. Tiesiog tark žodį“. Kaip jūs galite tai pasakyti, kol tai nėra jūsų lūpose? Jūs tai sakytumėte pats iš savęs. Bet jie trokšta išgirsti tai: „TAIP SAKO VIEŠPATS“.

115 Štai ateina, iš anapus tvoros, kadangi ji pakluso. Ir niūrumas pasitraukė. „TAIP SAKO VIEŠPATS. Statinaitė neištuštės, nei ašotis neišdžius, iki tos dienos, kai Viešpats Dievas siųs žemei lietaus“. O kokia paguoda!

116 Ji iškepė paplotėlį. Ji padavė jį pranašui. Ji sugrįžo ir padarė sūnui ir sau. Ir jie valgė ir gėrė, apsciai, su pertekliu.

117 Iš kur tai atsirado? Kaip tai ten pateko? Mokliškai pasakykite man, iš kur atsirado tie miltai. Iš kur atsirado tas aliejus? Kaip jis pateko į tą ašotį? Kiekvieną rytą, ji išpildavo jį iki dugno. Kiekvieną rytą, ji ištuštindavo statinaitę su miltais ir ji buvo tuščia. Bet kai ji sugrįždavo paimti dar, jie buvo ten. Iš kur tai atsirasdavo? Priimkite Dievą pagal Jo Žodį. Būkite užtikrintas Dieve. Jis yra Kūrėjas.

118 Jūs galbūt praradote savo sveikatą. Jūs galbūt praradote savo bendravimą. Priimkite Jį pagal Jo Žodį. Būkite užtikrintas Dieve. Niūrūs laikai, kaip tai atrodo dabar, galbūt neatrodys tokie niūrūs, jeigu jūs tik priimsite Jo Žodį ir būsite užtikrintas, kad Jis yra Dievas.

119 Vokietijoje, kartą, aš mačiau paveikslą, ir jis man įstrigo visam laikui. Vokiečių tapytojas nutapė paveikslą, kuris—kuris vadinasi „Debesų Šalis“. Ir kai jūs žiūrite į jį iš tolo, tai

siaubingiausiai atrodantis niūrumas, kokį jūs kada nors matėte. Tiesiog debesis susipynę kartu, kai jūs žiūrite į jį iš tolo. Bet kai priartėjate prie jo labai arti, jis pasikeičia. Tai Angelų sparnai mosuoja kartu, dainuoja aleliuja Viešpačiui. Tai štai kuo kartais būna niūrumas. Jeigu jūs žiūrite į tai iš toli, tai atrodo niūru ir tamsu. Bet priimkite Dievą pagal Jo Žodį ir būkite užtikrintas, kad Jis yra Dievas, ir priekite prie to arčiau, jūs sužinosite, kad tai tik Angelų sparnai mosuojantys kartu.

¹²⁰ Ji buvo iš dalies panaši į Abrahama, pašaukta atiduoti viską, ką ji turėjo, padėti ant aukojimo aukuro. Galbūt jūs esate štai taip pašauktas šį rytą. Atiduoti savo kelius. Atiduoti savo netikėjimą. Atiduoti viską, ką jūs turite. Ir tuomet paimti Aliejų ir Žodį, sumaišyti Juos kartu, ir padėti Juos ant saviaukos aukuro. Jūs sužinosite, Tai pakvies Dievą į veiksmo vietą, tai yra tikrai, kaip aš stoviu šioje sakykloje.

Pagalvokite apie tai, kol mes meldžiamės.

¹²¹ Ar turite poreikį šiandien? Ar turite poreikį, didesnį nei, kad jūs fiziškai galite gauti? Ar tiek mažai pinigų, kad jūs negalite sumokėti už nuomą? Ar vaikai nori naujų batų, o jūs neturite pinigų jiems nupirkti? Ar statinaitė tuščia jūsų namuose, ir ašotis beveik jau tuščias? Negalite nusipirkti maisto iš savo santaupų? Ir, čia, kažkas negerai? Atminkite, Jis davė pažadą.

¹²² Jūs sergate ir daktaras sako, kad jums reikalinga operacija? O jūs neturite tam pinigų? Jūs turite poreikį.

¹²³ Ar jūs nusidėjėlis? Ar jūsų poreikis yra didelis, žinodami, jeigu Dievas šiandien jus pakvies, jūs būsite prarastas? Ar jūs esate atkritęs, bėgantis nuo Dievo? Ir jūs žinote, kad priklausote tam tikrai bažnyčiai, ir jūs žinote, kad esate neteisis? Jūsų pačių sąžinė sako jums, suderinant su Žodžiu, kad jūs esate neteisis. Ir jūs turite poreikį. Neleiskite šiems žodžiams nukristi į erškėtą dirvą, ar uolėton vieton, į akmenines širdis. Tegul jie krenta į gerą, derlingą žemę.

¹²⁴ Jeigu jūs sergate ir jūs . . . gydytojas sako, kad jūs negalite pasveikti, ir jūs pažadate Dievui, kad tarnausite jam per visas savo gyvenimo dienas, ir jūs esate užtikrintas, kad Jis yra Dievas, ateikite ir patenkinkite Jo reikalavimą. Jeigu jūs turite poreikį, ar nepakelsite dabar savo rankos į Dievą, kad jūs turite kažkokį poreikį? Telaimina jus Dievas.

Melskimės.

¹²⁵ O Viešpatie, tiesiog taip užtikrintai, kaip kad aš šioje sakykloje šį rytą, Aš žinau, kad nei viena iš šitų rankų negalėjo pakilti Tau to nežinant, nes Tu esi Dievas. Tu pasakei: „Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatikus? Ant kiek jūs esate daugiau už žvirblį!“ Kiek labiau Tu matei šių mirtingųjų rankas, už kuriuos mirė Tavo Sūnus Jėzus! Kiek labiau Tu matei jų rankas, nei Tu pamatytum žvirblį, jei jis nukristų šį rytą! Aš manau, kad . . . tuzino žvirblių mes neparduotume net už centą šį

rytą, kadangi niekas jų nenori. Būtų tik rūpestis juos palaidoti. Bet Tu žinai kiekvieną iš jų; Tu žinai kiekvieną plunksną, esančią jų kūne. Tu žinai kiekvieną plauką, kuris yra ant mūsų galvos.

¹²⁶ O Viešpatie, atsakyk į maldą. Tegul jie bus užtikrinti ši rytą, kad Tu esi Dievas, ir Tai yra Tavo Dvasia. Tegul pasitraukia nuo jų šiuolaikinės religijos apatiškumas ir žavesys, sakantis: „O, aš priklausau *tam* tikrai bažnyčiai“. Dieve, tegu tai tiesiog dabar dingsta iš jų proto. Šią akimirka, tegu jie pagauna Amžinojo Gyvenimo švystelėjimą. Ir tuomet jie ieškos ir alks Jo, žinodami kas yra Dievas, ir jie bus užtikrinti, kad Jis yra. Jis laikosi Savo Žodžio.

¹²⁷ Nusidėjėliui, te jis greitai atgailauja, pasiruošia krikštui Jėzaus Kristaus Vardu. Ir Tu pažadėjai, kad Tu duosi jiems Šventąją Dvasią. Tu tai pasakei, Viešpatie. Tu laikaisi Savojo pažado.

¹²⁸ Čia yra atkritęs, kuris yra užtikrintas, kad Tu esi Dievas, ir jie nuklydo. Tegu jie ateina šiandien, nes Tu pasakei: „Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, jos taps baltos kaip sniegas. Raudonos kaip purpuras, jos bus baltos kaip vilna“.

¹²⁹ Ir jeigu čia yra tie, kurie serga, tegu jie suvokia, kad Tu esi Dievas. Tu laikaisi Savojo Žodžio. Tu privalai laikytis Savojo Žodžio. Kai jie padeda save, su savo Aliejumi, Dvasia, kuri yra juose, kuri išpažįsta jų tikėjimą. Ir tuomet, taip pat, su Žodžiu, Gyvenimo Duona, kuri paskelbta, Kristumi; sumaltu dėl jų Senajame Testamente; ir Naujajame Testamente, kad parodytų, jog Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tegu jie sumaišys šį Žodį su Aliejumi, Dvasia, kurią jie turi, tuomet atsistos ant savo kojų prie aukuro, sakydami: „Tai viskas, ką aš turiu, Viešpatie, aš tai atnešu“.

O, kaip Tu padauginsi! Kaip tai iššauks istorijos Dievą į veiksmo vietą! Tai paskatins Jehova pakilti, su pasididžiavusia širdimi, kad: „Aš turiu vaiką, kuris paklus Man. Aš pravesiu jį per išbandymą, ir jis įrodys, kad jis myli Mane ir jis tiki Manimi. Jis yra užtikrintas, kad Aš esu“. Nes yra pasakyta: „Tas, kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra, ir atlygina tiems, kurie uoliai Jo ieško“. Suteik tai, šią valandą, kai mes pavedame tai Tau.

¹³⁰ Ir, dabar, kol mes esame palenkę savo galvas. Ir tie, kurie turi kokių nors poreikių, ar jūs neatsistotumėte, kurie nori padėti . . . Taigi, jeigu jūs nesate užtikrintas, kad Jis yra Dievas. . . Jeigu jūs esate užtikrintas, kad Jis yra Dievas, tai įvykdys Jo pažadą, išgelbėjimą, išgydymą, kas tai bebūtų, jeigu jūs esate užtikrintas, kad Jis yra Dievas, atsistokite. Jeigu jūs turite kažką, už ką jūs norite pasimelsti, atsistokite. Jeigu jūs—jeigu jūs esate užtikrintas, kad Jis yra Dievas, tegul jūsų prašymas būna žinomas šventųjų susirinkimuose. Jūs darote tai, atsistodami ant savo . . . [Tuščia vieta juostoje—Red.]

„Aš esu užtikrintas, kad Jis yra Dievas. Aš tikiu, kad Jis laikosi Savo Žodžio. ir aš esu tikras, kad mano prašymas... Aš padėsiu tai tiesiog dabar po Krauju“. Jeigu jūs tai padarysite, padėkite kiekvieną nuodėmę, kiekvieną... Nuodėmė yra netikėjimas. Jūs galite būti bažnyčios nariu, bet aš turiu omenyje nuodėmę, jūsų „netikėjimą“. Jūs padedate tai kaip auką. Jūs ruošiatės paaukoti tai. Jūs ateinate prie kryžiaus. Jūs ruošiatės paaukoti, dabar, visą savo netikėjimą. Ir atiduokite tai Jam, ir žinokite, kad Jis yra, ir jūs esate užtikrintas, kad Jis atsakys. Jeigu taip, pakelkite savo ranką. Pasilikite taip.

¹³¹ Viešpatie, Tu esi Dievas. Čia yra jų Aliejus ir jų Grūdas, sumaišyti kartu. Jie atneša Tai prie kryžiaus, kur Dievo Ugnis nužengs į jų širdis (jei jiems iš tikrųjų tai reiškia), ir praris auką. Tu išeisi į veiksmo vietą, iškelsi paslėptą vandenį. Ateidamas iš Dangaus, Ugniniu vežimu. Tu sudrebinsi visą dangų ir žemę, kad atlygintum jiems.

¹³² Kai jie stovi su iškeltomis aukštyn rankomis, parodydami, kad jie tiki ir padėjo save, ir kiekvieną jų prašymą, kurį jie turi, tiesiai ant Tavo aukuro. O dangaus ir žemės Dieve, Dangaus ir žemės Teisėjau, tikrai Dangaus ir žemės Teisėjas įvykdys teisumą. Tikrai Jis išlaikys Savo Žodį, Tu, Kuris pažįsti vyrų širdis, moterų širdis, šių žmonių širdis.

¹³³ Viešpatie Dieve, aš keliu savo rankas, nes aš žinau, kad pas mane vyksta tarnavimo permaina. Ir aš tikiu, kad Tu esi. Aš mačiau Tave, stovintį ten Ugnies Stulpe. Aš mačiau, kaip Tu ištiri žmonių širdžių paslaptis. Tu nė karto nesuklydai. Tu pažadėjai tai, kai tenai Tu tai padarei, anapus kelio čia, kai Tu pirmą kartą pradėjai užsiimti šiais dalykais. Ir Tu saugojai mane visame pasaulyje, vėl ir vėl. Aš esu tikras, kad Tu esi Dievas. Aš esu užtikrintas tame.

¹³⁴ Aš pateikiu save, su šiais žmonėmis, ir aukoju viską, ką aš turiu, Viešpatie, Tau, tarnavimui. Aš vėl pradedu, Viešpatie, keliauti po visą pasaulį. Padėk man, O Dieve. Jeigu aš kada nors Tavimi nepatikėjau, atleisk man mano nuodėmes. Atleisk man mano netikėjimą. Aš žinau, kad Tu esi, ir atlygini ieškantiems Tavęs.

¹³⁵ Tokiu būdu, aš išpažįstu savo žmonių nuodėmes, šį rytą, jų silpnumus ir jų abejojimus, kai jie stovi su iškeltomis aukštyn rankomis. Aš išpažįstu jų nuodėmes, Viešpatie, ir visus mūsų silpnumus. Siųsk ant mūsų Šventąją Dvasią, su Tavo pritarimo antspaudu, kad Tu esi Dievas. Ir Tu dabar esi čia, kad priimtum mus, ir paimtum mus į Savo rankas, ir išpirktum mus visame tame, ką mes praradome. Jeigu tai yra mūsų sveikata, tegu ji atsistatys šimteriopai. Jeigu tai yra mūsų siela, tegu ji taps pas mus žydinčia ir spindinčia, pripildyta Šventąją Dvasia, kad būtų pristatyta prieš Dievą. Jeigu tai netikėjimas, tegu jis vėl

taps mums, Viešpatie, tokiu tikėjimu, kad pajudintume kalnus. Suteik tai, Viešpatie.

¹³⁶ Mes tikime, kad Tu judi, Šventoji Dvasia, pripildo ši pastatą, virš šių žmonių, ir jų širdyse, skatina juos priimti gyvąjį Dievą. Mes darome tai Jėzaus Kristaus Vardu.

Mano tikėjimas žvelgia į Tave,
Tu Kalvarijos Avinėli,
Dieviškas Išgelbėtojai;
Dabar išgirsik mane kol aš meldžiuosi,
Pašalink visas mano nuodėmes,
Nei neleisk man niekada nuklysti
Nuo Tavęs.

¹³⁷ Ar tai jūs turite omenyje? Ar jūs priimsite tai? Pakelkite savo rankas, sakykite: „Aš dabar priimu tai. Aš tikiu Juo“.

Kol gyvenimo tamsiais labirintais aš einu,
Ir sielvartas apniko mane,
Būk Tu mano Vedliu;
Įsakyk tamsai pavirsti diena,
Nušluostyk liūdesį, baimes,
Nei neleisk man niekada nuklysti
Nuo Tavęs.

Palenkime savo galvas.

¹³⁸ Po šito griežto, stipriai kertančio pamokslo; šiurkštaus ir išsakyto tokiu grubiu būdu, bet tai yra Tiesa. Ir jeigu jūs nuolankiai tikėsite, kad tai, ko jūs prašėte, kad jūs gaunate, niekada niekam neleiskite jūsų nustumti nuo to tiesaus kelio. Stovėkite tiesiai tame. Nesvarbu, kiek aš bepamokslaučiau, ką aš bedaryčiau, ar ką bedarytų bet kuris kitas žmogus, tai niekada neduos rezultato, kol jūs nepriimsite to kaip savo paties nuosavybės.

¹³⁹ Jeigu jūs tikite tuo visa savo širdimi, viskas, ko jūs troškote, jeigu jūs išpažinote savo nuodėmes, Dievas jums atleido. Niekada daugiau tuo neabejokite. Jeigu jūs esate atkritę, jūs paimtas atgal šį rytą. Jeigu jums reikia Šventosios Dvasios, tuomet būkite pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui. Tai yra Dievo Žodis. Jis nepakeis Jo nei dėl kažkokios bažnyčios, nei dėl denominacijos, ar dėl nieko kito. Tai turi būti tokiu būdu. Mes turime atitikti Jo reikalavimus, ne bažnyčios reikalavimams, Jo reikalavimams. Štai ką mes turime daryti.

¹⁴⁰ Jis pasakė: „Tikėjimo malda išgelbės sergantį“. Jeigu jūs sergate, aš pasimeldžiau tikėjimo malda už jus. Jūs pasimeldėte apie tai savo širdyje. Ir tikėkite tuo, priimkite tai, stovėkite tvirtai ant to. Tai turi būti tokiu būdu. Niekas negali to paimti, nesvarbu kaip niūriai tai atrodo.

¹⁴¹ Jūs sakote: „Na, galbūt atrodo, kad aš vis dar sergu“. Tai nieko. . . Tai tik Angelų sparnai plazda kartu. Štai ir viskas. Tai Dievas palaiminimo pavidale. Tai atrodo jums niūriai. Priekite prie to šiek tiek arčiau ir vėl pažvelkite į tai, pažiūrėkite, ar tai ne Dievas, stovintis ten, besilaikantis Savojo Žodžio.

¹⁴² Dabar, kai mes esame palenkę savo galvas, aš perduosiu tarnavimą broliui Nevilui, jūsų pastoriumi.

BŪKITE UŽTIKRINTAS DIEVU LIT59-0125
(Be Certain Of God)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1959 m., sausio 25 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org